

[Honoré]

gerdemokratiet. Brugerdemokratiet defineres i redegørelsen som en ordning, hvor borgerne i deres egenskab af brugere eller særlig interesserede får indflydelse på driften eller styringen af kommunale institutioner eller anliggender. Og hvad tænker jeg så på? Jeg tænker på vore hospitaler. Brugerne af vore hospitaler er patienterne. Hvordan behandles disse patienter, hvad er deres kår, når de bliver indlagt på et hospital? Jeg tror ikke, der er så meget at sige af negativt om den lægelige behandling i snævrere forstand, selv om der så sandelig også foregår de mest horrible fejltagelser, hvor vi jo lige i dag i pressen har kunnet læse om en sådan. Men stort set må vi sige, at syge bliver behandlet, dygtigt behandlet, og mange bliver helbredt.

Men behandlingen af patienterne i videre forstand, bortset fra den snævre lægelige behandling, er på mange måder ikke tilfredsstillende. Jeg tænker på den måde, arbejdet organiseres på. Jeg tænker på overlægernes optræden, jeg tænker på de undertiden urimeligt lange ventetider, den manglende information af patienterne, de hastige stuegange, anvendelse af patienterne som forsøgskaniner imod patienternes eget ønske og uden deres vidende.

Følgende eksempel fra et amtskommunalt hospital kunne suppleres med talrige andre; eksemplet er af nyere dato. En kvinde indkaldes til undersøgelse på et bestemt tidspunkt på et amtskommunalt hospital. Hun opfordres til at tage sin ægtefælle med, for at ægtefællen kan hjælpe hende hjem efter en krævende undersøgelse. Ægtefællen tager fri fra sit arbejde, kvinden tager fri fra sit arbejde, for at de kunne være på hospitalet begge to på det aftalte tidspunkt. De får lov til at vente 3 timer; 3 timer efter det aftalte klokkeslæt behager det overlægen at tage imod kvinden. Da kvinden kommer ind, er der ikke tale om nogen undersøgelse, nej, overlægen nøjes med at kigge i journalen, konstaterer, at han ikke rigtig kender vedkommende personlig, og så sker der ikke mere. Nu var den pågældende dame ikke helt tabt bag en vogn og meddelte så også overlægen, hvad hun mente om den slags.

Men hvorfor i alverden fortæller man en kvinde, at hun skal undersøges og tage sin mand med, for at han kan hjælpe hende hjem, når hun ikke skal undersøges? Hvorfor sætter man en patient stævne på et bestemt

tidspunkt og ser så først til vedkommende, 3 timer efter at det var aftalt? Det skulle man vove at byde brugere af andre sociale institutioner end netop et hospital. Kan det tolereres, at vore hospitaler og vore overlæger planlægger så skandaløst dårligt? Kan brugere være tjent dermed? Og hvilke klagemuligheder eksisterer der, når man har været udsat for den slags overgreb?

Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, om han har nogen overvejelser i retning af at indføre en vis form for brugerdemokrati på vore hospitaler. Jeg ved godt, at dette er forbundet med store problemer, fordi brugerne af hospitalerne jo ikke skal opholde sig så lang tid på disse institutioner; tanken er jo, at hospitalsophold skal være så korte som muligt. Men der måtte dog kunne findes løsninger også her. Jeg tænker f. eks. på, om man kunne gøre det samme, som visse rejse-selskaber gør, altså at patienten ved hjemsendelsen får udleveret et spørgeskema, hvor vedkommende kan tilkendegive, hvor behandlingen har fundet sted, og hvordan den har været fra de forskellige instansers side, som man mødte, om man var tilfreds med den, eller om man havde noget at udsætte på denne behandling. Hvis en vis procentdel af patienterne fik tilstillet sådanne formularer, som de uden at skulle betale portoen kunne sende til en eller anden instans – vel at mærke ikke hospitalet selv og dermed måske den pågældende overlæge fra afdelingen, men en af hospitalet uafhængig tilsynsmyndighed – ville der være den tilbagemelding fra brugerne af denne institution, der kunne give en tilsynsmyndighed et materiale til vurdering af denne institutions funktion. Der ville være det positive, at det blev fastslået, at en række afdelinger fungerede godt, men der vil jo altså også være muligheden for at finde frem til, hvilke afdelinger og hvilken del af personalet der byder patienterne forhold, som er uacceptable. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han kunne tænke sig at overveje etableringen af en effektiv klageprocedure.

Jeg vil afslutte med at støtte indenrigsministeren i dennes tanke om at undersøge mulighederne for at lette arbejdspresset for de folkevalgte i kommunerne og amtskommunerne. Vi har talt meget om beboernes muligheder for at gøre deres synspunkter og interesser gældende, men folkestyret hviler jo til syvende og sidst på de mennesker, der påta-